

Arrest

nr. 133 439 van 19 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. BLOMME en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine en u bent afkomstig uit Nuradilovo in de Dagestaanse Republiek.

U verklaart dat u uw oudste zoon Ar. op 21 januari 2002 naar Moskou hebt gestuurd. Hij had enkele maanden in Tsjetsjenië verbleven en u maakte zich zorgen over hem, u wilde hem terug op het juiste pad krijgen door hem naar uw schoonbroer, K., in Moskou te sturen. Ar. is wel naar Moskou vertrokken, maar hij is nooit bij K. aangekomen.

Eind oktober 2002 vond de gijzeling in het Dubrovka-theater in Moskou plaats. Uw zoon Ar. bleek een van de gijzelnemers te zijn. Sindsdien kreeg u regelmatig bezoek van politiemensen, van de OMON, van de FSB, ... U werd meerdere keren per week ondervraagd over uw zoon en zijn mogelijke verblijfplaats. U was bang en samen met uw jongste zoon A. gingen jullie 's nachts bij familie

overnachten. Jullie waren bang om nog langer thuis te slapen, want de mensen van de OMON kwamen meestal rond 4 à 5u 's morgens langs. Jullie logeerden dus afwisselend bij tantes, uw zussen, uw vader, enz. Overdag ging u soms nog wel naar huis.

Ook uw man, die toen in Tumen werkte, en zijn broers werden door de autoriteiten lastiggevallen omwille van hun familiebanden met enkele rebellen. Uw man werd in Tumen door de politiediensten opgezocht en mishandeld. Hij en zijn broers hebben in Moskou ook een week in de gevangenis gezeten. In 2003 was uw man terug in Dagestan, maar in oktober 2004 ging hij in Tula gaan werken. U had nog even telefonisch contact met hem, maar sinds februari 2005 hebt u niets meer over hem vernomen. Uw schoonbroers hebben verschillende pogingen gedaan om uw man te vinden, ze hebben ook opsporingsberichten naar de tv gestuurd, uw man als vermist opgegeven, maar tot op vandaag is hij niet teruggevonden.

Uw schoonbroer, K. (O.V. 5.936.325), besloot omwille van al deze problemen het land te verlaten, hij is naar België gekomen en heeft op 3 juli 2006 asiel aangevraagd.

Hij belde u op en raadde u aan om A. mee te sturen naar België met uw schoonzus Kh. (O.V. 5.936.325), de vrouw van K., en hun kinderen, die ook naar België zouden vertrekken. A. was namelijk bijna 18 jaar en zou binnenkort opgeroepen kunnen worden om zijn legerdienst te moeten doen. Daar zou hij als Tsjetsjeen heel slecht behandeld worden.

In 2006 stuurde u A. dus mee naar België. Ook Kh. vroeg asiel aan, dit op 22 mei 2007 en uw zoon A. werd als minderjarige aan de asielaanvraag van Kh. toegevoegd.

Op 31 juli 2007 werden Kh., K. en dus ook A. erkend als vluchteling.

Sinds het vertrek van A. in 2006 bent u niet meer naar uw huis gegaan. U hebt een hangslot aan de deur gehangen en sloeg de deur achter zich dicht.

U wilde eigenlijk zelf ook naar België vertrekken, samen met A., maar u had op dat moment niet genoeg geld. U verbleef dus steeds afwisselend bij verschillende familieleden in verschillende dorpen, maar daar voelde u zich als een vreemde. Van de burens vernam u dat de politiediensten nog steeds langskwamen, uw huis bekeken, het hangslot zagen hangen en dan terug wegreden.

In de zomer van 2009 ondernam u een nieuwe poging om Dagestan te verlaten. U wilde een reispaspoort aanvragen, maar dit werd u geweigerd. U vermoedt dat dit was omdat u de moeder van Ar. bent.

Enkele maanden later kreeg u dan toch een reispaspoort, maar toen werd u erg ziek, waardoor u opnieuw niet in staat was te vertrekken. De dokters zegden dat u een longontsteking had en u kreeg verschillende behandelingen. Uw gezondheid ging er echter maar niet op vooruit, u probeerde ook natuurlijke geneesmiddelen, maar niets hielp.

In 2012 had uw zoon A. werk gevonden in België, waarna u dacht dat hij nu wel voor uw medische behandeling zou kunnen betalen. A. stuurde u geld op om naar België te komen en ook uw familie heeft u gesteund.

Op 5 april 2012 bent u dan naar België gereisd en op 8 april 2012 bent u hier aangekomen.

U werd gediagnosticeerd met TBC en u moet in het ziekenhuis verblijven. U had een visum tot maart 2013, dus u dacht dat u op die manier legaal in België kon verblijven. Toen u echter zoveel medische zorgen nodig had, hebben uw dokters u gezegd dat u zich moest wenden tot de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 5 oktober 2012 hebt u dan asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Russisch binnenlands paspoort, uw internationaal paspoort, een attest van gezinssamenstelling, een adresregistratie, een attest over de verdwijning van uw man, een attest over de verdwijning van uw zoon Ar. en een krantenartikel over de gijzelneming in het Dubrovka-theater.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat uw zoon Ar. een van de gijzelnemers was tijdens de gijzelneming in het Dubrovka-theater in Moskou in oktober 2002. Na deze gebeurtenis hebben de autoriteiten u verschillende keren ondervraagd en kwamen zij regelmatig bij u langs.

In 2005 is uw echtgenoot spoorloos verdwenen en in 2006 is uw zoon A. naar België gereisd.

U had op dat moment niet genoeg geld om met hem mee te gaan en hebt pas in april 2012 de stap gezet om ook uw land van herkomst te verlaten.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aan te tonen dat de vrees die u koestert tegenover de Russische Federatie actueel is.

U haalt aan dat u in de periode na de gijzeling, dus na oktober 2002, regelmatig en meerdere keren per week door de overheidsdiensten werd ondervraagd over uw zoon Ar..

U werd zelf nooit beschuldigd, gearresteerd of slecht behandeld door uw autoriteiten, telkens stelden zij vragen over uw zoon (CGVS 21/08/13 p.8, 9/12/13 p.9).

Door deze vele bezoeken voelde u zich niet meer op uw gemak in uw eigen huis, waardoor u 's nachts bij familie ging overnachten.

Toen uw zoon A. eind 2006 naar België is vertrokken hebt u de deur van uw huis voorgoed achter zich gesloten en bent u afwisselend bij verschillende familieleden in Solnetchnoye, Mitshurino en Nevtekatskha gaan wonen (CGVS 21/08/13 p.4).

Sindsdien werd u nooit meer lastiggevalen door de ordediensten (CGVS 21/08/13 p.7, 8/12/13 p.9). Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat de autoriteiten u viseerden en vervolgden, wel integendeel, zij lieten u de laatste zes jaar van uw verblijf in Dagestan met rust.

U verklaarde weliswaar dat uw buren u vertelden dat er af en toe een politiewagen langs uw huis passeerde, maar dat die weer wegreed van zodra ze zagen dat het huis onbewoond was (CGVS 21/08/13 p.6).

Hieruit kan echter evenmin worden besloten dat de autoriteiten naar u specifiek op zoek waren, u verklaarde immers zelf dat leegstaande huizen vaak door rebellen worden ingenomen (CGVS 21/08/13 p.11), waardoor het mogelijk is dat de politie op zoek was naar rebellen die uw huis hadden ingenomen, eerder dan dat zij op zoek waren naar u.

Door de vaststelling dat u zes jaar lang in uw land van herkomst bij familie kon verblijven, zonder ook maar enige vorm van problemen te kennen met uw autoriteiten, u verklaarde zelf dat u bij uw familieleden niets te vrezen hebt (CGVS 9/12/13 p.13), doet besluiten dat u actueel helemaal geen doelwit bent van diezelfde autoriteiten.

Uit de verdwijning van uw echtgenoot N.B. kan het tegendeel evenmin worden vastgesteld.

U haalde aan dat de verdwijning van uw man misschien te maken kon hebben met uw zoon Ar. (CGVS 9/12/13 p.4), u kunt dit echter op geen enkele manier hard maken.

U gaf zelf aan dat u echt niet weet wat er met uw man is gebeurd en verklaarde ook dat zijn verdwijning misschien iets met zijn werkgevers in Tula te maken kon hebben (CGVS 9/12/13 p.4).

Het CGVS is echter van mening dat nergens uit blijkt dat in het kader van uw echtgenoot sprake is van een onrustwekkende verdwijning.

Uw schoonbroer Is. heeft op 5 juni 2009, een viertal jaar na het moment waarop u uw man volgens uw verklaringen uit het oog zou zijn verloren, een opsporingsbericht geplaatst op de website van het televisieprogramma "Zhdi menya" en op de website van een bedrijvengids van de Ural Federale Okrug, waarin hij "N.B. zoekt, die zich indicatief in het dorp Bachkun, Yarkovskiy rayon, Tyumenskiy oblast kan bevinden" (COI Focus, Tsjetsjenië, Gevolgen daders en familie gijzelneming Dubrovka, 18/11/13).

Hieruit kan echter bezwaarlijk worden geconcludeerd dat uw echtgenoot op een onrustwekkende manier is verdwenen of dat uw autoriteiten hier voor iets tussen zitten.

Het CGVS heeft dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat de verdwijning van uw man in 2005 een indicatie zou zijn dat u actueel het gevaar loopt door uw autoriteiten te worden vervolgd.

Deze conclusie wordt bevestigd doordat u in die zes jaar dat u bij uw familieleden verbleef, helemaal niet ondergedoken leefde. U verklaarde immers dat u zich zonder problemen verplaatste met het openbaar vervoer (CGVS 21/08/13 p.6), dat u als naaister werkte om wat geld te verdienen (CGVS 9/12/13 p.9) en dat u verschillende keren in het ziekenhuis werd opgenomen (CGVS 21/08/13 p.4, 9/12/13 p.11), zonder daarbij ooit problemen te hebben met de overheidsdiensten.

Mocht u werkelijk het mikpunt van de overheid zijn, kan toch worden verwacht dat u meer moeite zou doen om aan deze autoriteiten te ontkomen en dat u zich dus minder in het openbaar zou begeven, hetgeen bij u niet het geval blijkt te zijn.

Ook de vaststelling dat uw schoonbroers Isr., S. en Kha. nu zonder problemen in Nuradilovo, uw thuishaven, kunnen wonen en uw schoonbroer V. voor zijn dood ten gevolge van een ziekte in 2008 zelfs een hoge functie bekleedde in Grozny, terwijl zij allen ook ooit door de OMON werden ondervraagd omwille van hun familieband met gijzelnemers van het Dubrovka-theater en Isr. en V. zelfs in dat verband werden gearresteerd (CGVS 21/08/13 p.8), versterkt het besluit dat in uw hoofde helemaal geen sprake kan zijn van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarnaast moet ook worden benadrukt dat u pas in april 2012 uw land van herkomst hebt verlaten, terwijl u volgens uw verklaringen al sinds eind 2002 problemen kende (CGVS 21/08/13 p.4). Dat u zo lang hebt gewacht ondermijnt opnieuw de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging.

U verklaarde weliswaar dat u eerder verscheidene pogingen hebt ondernomen om naar België te komen, maar dat het u telkens toch niet is gelukt. In 2006 had u geen geld om samen met A. te vertrekken, waardoor u uw vertrek een eerste keer hebt uitgesteld.

Uw tweede poging om uw land te verlaten was in juli 2009, drie jaar later. Dan hebt u een reispaspoort aangevraagd, wat u eerst werd geweigerd, maar wat u in september 2009, twee maanden later, dan toch zonder problemen hebt verkregen.

Toch bent u nog niet vertrokken.

U verklaart dat u toen ziek was en niet genoeg kracht had om zo'n reis te ondernemen, u was niet in de stemming (CGVS 9/12/13 p.10).

Uiteraard kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die u omwille van uw gezondheidstoestand zou ondervinden, toch is het opmerkelijk dat u, nadat u een reispaspoort had verkregen, nog eens drie jaar hebt gewacht om uiteindelijk te vertrekken, u vertrok immers pas in april 2012, terwijl u wel eerder de kans had om te vertrekken, u verklaart dat uw zoon A. u telkens zei dat u naar België moest komen, hier zou u immers een goede behandeling kunnen krijgen voor uw ziekte. Omdat u uw zoon echter niet tot last wilde zijn, bent u nog in Dagestan gebleven (CGVS 9/12/13 p.10). Toen A. dan een job had gevonden in België en u dacht dat hij uw behandelingen nu wel zou kunnen betalen, hebt u dan toch beslist om de knoop door te hakken en naar België te vertrekken (CGVS 9/12/13 p.12).

Dat u uw vertrek uit uw land van herkomst op basis van een door u verklaarde ernstige vrees voor vervolging echter zes jaar lang uitstelt, en dat dit vertrek eerder op basis van economische motieven was – uw zoon A. kon nu wel uw verblijf en uw medische zorg in België bekostigen – en dat u in die zes jaar eigenlijk nooit problemen hebt gekend met uw autoriteiten, getuigt niet echt van een urgente en ernstige vrees voor vervolging door uw autoriteiten.

Dat u bovendien na uw aankomst in België nog zes maanden hebt gewacht om effectief asiel aan te vragen, u bent immers aangekomen op 5 april 2012, maar vroeg pas asiel aan op 5 oktober 2012, bevestigt het bovenstaande nogmaals.

U verklaart dat u bij aankomst in België een visum voor een jaar had en dat u ervan uitging dat u genoeg tijd had om asiel aan te vragen, u was immers legaal in het land.

Pas toen u opnieuw ernstig ziek werd en u dringende behandeling nodig had, kwam u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aankloppen om een asielaanvraag in te dienen (CGVS 9/12/13 p.12).

Dit is opmerkelijk. U hebt immers familieleden in België met wie u regelmatig contact hebt die eerder al een asielprocedure hebben doorlopen.

Er kan dus redelijkerwijs worden aangenomen dat zij u op de hoogte zouden stellen van het belang van een snelle aanvraag, als u in aanmerking wilt komen voor internationale bescherming.

Doordat u dit niet hebt gedaan, wordt verder getwijfeld aan de ernst en dringendheid van uw nood aan deze internationale bescherming.

Ook de vaststelling dat u zonder problemen een reispaspoort hebt verkregen, een eerste werd u weliswaar geweigerd, u kon echter geen duidelijke uitleg geven over de reden waarom u een reispaspoort werd geweigerd en u hebt twee maanden later wel degelijk zonder bijkomende initiatieven een paspoort ontvangen, bevestigt nogmaals dat u uw autoriteiten niet hoeft te vrezen.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een Russisch internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd.

Mocht u dus wel degelijk gezocht worden in Dagestan of bij uitbreiding de Russische Federatie, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u naar het buitenland zou kunnen reizen.

Verder is het opmerkelijk dat uw schoonbroer Isr. zich tot officiële instanties heeft gewend om verschillende attesten te verkrijgen, u legt een attest van uw gezinssamenstelling, een adresregistratie en attesten over de verdwijningen van uw man en van Ar. voor, terwijl u eerder verklaarde dat Ar. een verboden onderwerp was, dat u zijn naam zelfs niet hardop durfde uit te spreken en dat u tegen niemand over hem durfde te praten (CGVS 9/12/13 p.6).

Dat uw schoonbroer dus zonder problemen naar officiële diensten kan gaan om attesten te verkrijgen waar Ar. expliciet in wordt vermeld, is opmerkelijk. U verklaarde zelfs dat Isr. specifiek naar de baas van de dorpsraad is gegaan en dat die zei dat hij u wilde helpen met alles wat u nodig hebt. Iedereen had volgens u immers medelijden met u (CGVS 9/12/13 p.13).

Opnieuw wordt de vaststelling dat u helemaal geen vrees dient te koesteren voor uw autoriteiten dus beaamd.

Voorts bevestigt het krantenartikel dat u voorlegt dat uw zoon Ar. een van de gijzelnemers in het Dubrovka-theater was, dit wordt dan ook niet betwist door het CGVS.

Uw Russisch binnenlands paspoort bevat louter identiteitsgegevens die evenmin in twijfel worden getrokken.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt

met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve moet nog worden toegevoegd dat uw zoon A.B. (O.V.5.936.325), uw schoonbroer K.B. (O.V.5.936.325) en uw schoonzus Kh.B. (O.V. 5.936.325) op 31 juli 2007 de vluchtelingenstatus werden toegekend.

Er moet echter worden benadrukt dat elke asielaanvraag individueel wordt behandeld en dat u dus niet automatisch aanspraak kunt maken op het beschermingsstatuut van uw familieleden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat uw zoon A.B. (O.V.5.936.325) in België de vluchtelingenstatus werd toegekend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 2 april 2014 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de "beginnselen van behoorlijk bestuur" en van het "verbod op willekeur".

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en benadrukt dat "de feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen".

Zij laat gelden dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat zij later "een completer verhaal" zou hebben verteld, niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; er dient volgens haar te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan haarzelf.

Volgens haar is er *“geen enkele feitenvinding gebeurd”*, gezien de commissaris-generaal zich beperkt *“tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie”*.

Verzoekster voert aan dat zij *“ernstige problemen uit het verleden”* heeft aangehaald, die evenwel *“zomaar onder de mat (worden) geveegd”*. Volgens haar is het *“algemeen geweten dat familieleden van de gijzelnemers in Moskou nooit nog met rust gelaten zullen worden”*, iets wat volgens haar *“gemakkelijk controleerbaar”* is. Dat de commissaris-generaal deze controle heeft nagelaten te doen,, getuigt volgens haar van onbehoorlijk bestuur.

Verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing *“een vast systeem”* wordt aangehaald, waarbij wordt gesteld dat er wat betreft mensen van Tsjetsjeense origine in Dagestan weliswaar sprake is van verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds wordt besloten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij haar.

Zij benadrukt verder dat haar situatie niet vergeleken kan worden met die van andere personen. Zij stelt dat het expansionistisch optreden van de Russische overheid heeft geleid *“tot een zeer streng beleid ten aanzien van rebellen en hun familieleden”*.

In een tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Verzoekster stelt dat zij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die haar werden gesteld.

Zij is van oordeel dat het onterecht is te stellen *“alsof er geen problemen waren”*; volgens haar is het *“niet omdat zij jarenlang kon vermijden dat er problemen waren, door onder te duiken, dat zij als zij terugkeert naar haar woning, geen problemen zou hebben”*. Zij benadrukt dat de autoriteiten haar onderduikadressen niet kenden.

Waar de commissaris-generaal stelt dat de verdwijning van haar man niet onrustwekkend is, acht zij dit *“een standpunt louter pour les besoins de la cause”*. Zij stelt: *“Als hier iemand 24 uur verdwenen is, is het onrustwekkend. Als de man van de verzoekster voor jaren verdwijnt is het niet onrustwekkend. Begrijp wie kan. Temeer de man van verzoekster ook nog eens de vader is van één van de gijzelnemers”*.

Verzoekster laat gelden dat zij wel degelijk ondergedoken leefde *“in die zin dat zij geen contacten had met de overheidsdiensten, met de politie”*. Zij bevestigt dat zij zich verplaatste met het openbaar vervoer, in het ziekenhuis opgenomen werd en gewerkt heeft, maar dit was *“niet in haar geboortestreek en allemaal niet officieel, onder de radar van de overheidsdiensten”*. De situatie van haar schoonbroers vindt zij niet relevant ter vergelijking met haar dossier omdat deze een verdere familieband met haar zoon hadden.

Het feit dat zij pas na vele jaren uit haar land is kunnen vertrekken, kan volgens haar haar beleefde problemen niet teniet doen. Zij legt uit dat zij bij aankomst in België eerst door haar zoon werd opgevangen, met oog voor haar medische problematiek, en dat zij *“geen de minste vertrouwen had in de autoriteiten” (sic)*. Zij stelt dat zij *“evenwel dermate bang (was) dat zij zelfs niet alles heeft durven vertellen juist omwille van dit gebrek aan vertrouwen”*.

Dat zij alsnog een reispaspoort kon bekomen, wijt zij aan *“de allesoverheersende corruptie aldaar”*. De attesten die werden aangevraagd werden volgens haar via een tussenpersoon bekomen.

Zij wijst nog op het neergelegde krantenartikel en stelt vast dat niet betwist wordt dat zij de moeder van een van de gijzelnemers is; zij is van oordeel dat *“in concreto de toestand dient onderzocht te worden voor familieleden van rebellen/gijzelnemers in Moskou”*.

In een derde middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Zij geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en voert aan op dat de beslissing van de commissaris-generaal niet adequaat is gemotiveerd.

Verzoekster benadrukt dat in Dagestan tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen. Verzoekster wijst er dan ook op dat de situatie in Dagestan steeds minder veilig is daar de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit; in dergelijke context is haar leven ten zeerste in gevaar.

Zij verwijst voorts naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van personen uit Tsjetsjenië en de naburige republieken die stelde dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging.

Verder wijst verzoekster op de actuele situatie, gekenmerkt door ontvoeringen en verdwijningen, en stelt zij dat men in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit Dagestan grondig moet onderzoeken.

Volgens verzoekster *“spreekt (het) boekdelen dat er negatief reisadvies wordt gegeven aan Belgen voor wat betreft Dagestan door de Belgische overheid, waarbij het gevaar voor verzoekster nog ettelijke malen groter is”*.

Tot slot werpt zij op dat van haar niet kan verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengt bewijst, terwijl van de overheid wel mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een negatieve beslissing.

In een vierde middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij voert tevens een schending aan van het “fair play”-beginsel.

Volgens verzoekster wordt geenszins correct gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden en werd evenmin onderzoek gevoerd naar de actuele situatie in Dagestan.

Zij stelt dat *“het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM)”*.

Naar haar mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoont dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Hierbij verwijst verzoekster naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Zij verwijst tevens naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat *“een algemener risico”* en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoekster van te vergewissen dat zij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekster meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoekster geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar haar persoonlijke situatie.

Verzoekster vraagt het hoger beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal *“gegrond te verklaren”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een actuele vrees koestert tegenover de Russische Federatie, gelet op de vaststelling dat

(i) verzoekster sinds eind 2006 afwisselend bij verschillende familieleden in Solnetchnoye, Mithurino en Nevtekatska was gaan wonen (zie het verhoorverslag van 21 augustus 2013, p. 4) en sindsdien nooit meer werd lastiggevallen door de ordediensten (zie het verhoorverslag van 21 augustus 2013, p. 7; zie het verhoorverslag van 9 december 2013, p. 9);

(ii) verzoekster in die zes jaar dat zij bij haar familieleden verbleef, zich zonder problemen verplaatste met het openbaar vervoer (zie het verhoorverslag van 21 augustus 2013, p. 6), als naaister werkte om wat geld te verdienen (zie het verhoorverslag van 9 december 2013, p. 9) en verschillende keren in het ziekenhuis werd opgenomen (zie het verhoorverslag van 21 augustus 2013, p. 4; zie het verhoorverslag van 9 december 2013, p. 11), zonder daarbij ooit problemen te hebben met de overheidsdiensten;

(iii) haar schoonbroers Isr., S. en Kha. nu zonder problemen in Nuradilovo kunnen wonen en haar schoonbroer V. voor zijn dood zelfs een hoge functie bekleedde in Grozny, terwijl ze allen ook ooit door de OMON werden ondervraagd omwille van hun familieband met gijzelnemers van het Dubrovka-theater en Isr. en V. zelfs in dat verband werden gearresteerd (zie het verhoorverslag van 21 augustus 2013, p. 8);

(iv) verzoekster, bij een tweede poging zonder bijkomende initiatieven, zonder problemen een reispaspoort heeft verkregen, temeer gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een Russisch internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd;

(v) verzoekster pas in april 2012 haar land van herkomst heeft verlaten (zie het verhoorverslag van 21 augustus 2013, p. 4) en dat dit vertrek eerder op basis van economische motieven was -haar zoon A. kon nu wel haar verblijf en haar medische zorg in België bekostigen-;

(vi) verzoekster na haar aankomst in België nog zes maanden heeft gewacht om effectief asiel aan te vragen; (vii) verzoeksters schoonbroer Isr. zich tot officiële instanties heeft gewend om verschillende attesten te verkrijgen (zie het verhoorverslag van 9 december 2013, p. 6).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat zij in haar land van herkomst wél degelijk ondergedoken leefde, wijst de Raad op haar verklaringen dat zij zich verplaatste met het openbaar vervoer, meermaals in het ziekenhuis opgenomen werd en gewerkt heeft als naaister.

Haar bewering dat zij dit *“niet in haar geboortestreek en allemaal niet officieel, onder de radar van de overheidsdiensten deed en dat “zij ondergedoken leefde “in die zin dat zij geen contacten had met de overheidsdiensten, met de politie”,* strookt niet met haar verklaringen dat zij zich in deze periode tweemaal tot de autoriteiten heeft gericht om een reispaspoort te bekomen (zie het verhoorverslag van 9 december 2013, p. 10).

De uitleg in het verzoekschrift dat het *“niet (is) omdat zij jarenlang kon vermijden dat er problemen waren, door onder te duiken, dat zij als zij terugkeert naar haar woning, geen problemen zou hebben”* en dat de autoriteiten haar onderduikadressen niet kenden, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij, sinds haar verblijf bij familieleden vanaf eind 2006, niet meer werd lastiggevallen door de ordediensten (zie het verhoorverslag van 21 augustus 2013, p. 7; zie het verhoorverslag van 9 december 2013, p. 9), zich zonder problemen verplaatste met het openbaar vervoer (zie het verhoorverslag van 21 augustus 2013, p. 6), als naaister werkte om geld te verdienen (zie het verhoorverslag van 9 december 2013, p. 9) en verschillende keren in het ziekenhuis werd opgenomen (zie het verhoorverslag van 21 augustus 2013, p. 4; zie het verhoorverslag van 9 december 2013, p. 11), zonder daarbij ooit problemen te hebben met de autoriteiten.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat de situatie van haar schoonbroers niet relevant is ter vergelijking omdat deze een verdere familieband met haar zoon hadden, wijst de Raad op haar

verklaringen dat haar schoonbroers ook door de OMON werden ondervraagd omwille van hun familieband met gijzelnemers van het Dubrovka-theater en Isr. en V. zelfs in dat verband werden gearresteerd (zie het verhoorverslag van 21 augustus 2013, p. 8).

Verzoeksters uitleg in haar verzoekschrift dat zij bij aankomst in België eerst door haar zoon werd opgevangen, met oog voor haar medische problematiek, dat zij *“geen de minste vertrouwen had in de autoriteiten”* (sic) en dat zij *“evenwel dermate bang (was) dat zij zelfs niet alles heeft durven vertellen juist omwille van dit gebrek aan vertrouwen”*, kan het laatstijdig indienen van haar aanvraag niet verschonen.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoekster zes maanden wachtte om asiel aan te vragen, is dan ook een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging.

Verder wijst de Raad erop dat de asielaanvraag op zich een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en “wantrouwen” of “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste of onvolledige informatie omtrent het asielrelaas te debiteren.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift thans voorhoudt dat zij alsnog een reispaspoort kon bekomen door *“de allesoverheersende corruptie aldaar”*, wijst de Raad op haar verklaringen op het Commissariaat-generaal waar zij aangaf niet te weten waarom zij de tweede keer wél een reispaspoort kreeg en zelfs uitdrukkelijk ontkende dat er bepaalde acties ondernomen waren (*“Ik heb niemand extra benaderd ofzo, ik weet niet hoe dat is gelukt”*; zie het verhoorverslag van 9 december 2013, p. 10). Gevraagd of iemand zich had beziggehouden met een toelating voor het reispaspoort te regelen, antwoordde zij *“Nee niemand. Ik was helemaal alleen”* (zie het verhoorverslag van 9 december 2013, p. 10).

Verzoeksters beweringen in haar verzoekschrift dat de neergelegde attesten via een tussenpersoon werden bekomen, vindt geen weerslag in haar eerdere verklaringen. Gevraagd naar de attesten, maakte verzoekster geen melding van enige tussenpersoon (*“Mijn schoonbroer, de broer van mijn man die nu nog thuis is, heeft me dat toegezonden”*, *“De rest werd opgestuurd door mijn schoonbroer”*, *“Ik heb naar huis gebeld, ze hebben dat opgestuurd”*; zie het verhoorverslag van 21 augustus 2013, p. 9).

Gelet op het bovenstaande, hecht de Raad geen geloof aan de door verzoekster beweerde actuele vrees voor de autoriteiten in haar land van herkomst.

De verklaring van verzoekster, aangaande de verdwijning van haar man, dat *“Als hier iemand 24 uur verdwenen is, is het onrustwekkend. Als de man van de verzoekster voor jaren verdwijnt is het niet onrustwekkend. Begrijp wie kan. Temeer de man van verzoekster ook nog eens de vader is van één van de gijzelnemers”*, toont niet aan dat haar echtgenoot op een onrustwekkende manier is verdwenen of dat de autoriteiten hier voor iets tussen zitten, temeer gezien (i) verzoekster verklaarde niet echt te weten wat er met hem is gebeurd en ook verklaarde dat zijn verdwijning misschien iets met zijn werkgevers in Tula te maken kon hebben (zie het verhoorverslag van 9 december 2013, p. 4).; (ii) uit de informatie in het administratief dossier (COI Focus, *“Tsjetsjenië, Gevolgen daders en familie gijzelneming Dubrovka”* van 18 november 2011) blijkt dat verzoeksters schoonbroer Is. op 5 juni 2009 een opsporingsbericht heeft geplaatst op de website van het televisieprogramma “Zhdi menya” en op de website van een bedrijvengids van de Ural Federale Okrug, waarin hij *“N.B. zoekt, die zich indicatief in het dorp Bachkun, Yarkovskiy rayon, Tyumenskiy oblast kan bevinden”*.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de verdwijning van haar man in 2005 een indicatie zou zijn dat zij actueel het gevaar loopt door de autoriteiten te worden vervolgd.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar het neergelegde krantenartikel en benadrukt dat niet betwist wordt dat zij de moeder van een van de gijzelnemers is, ziet de Raad niet in hoe dit bovenstaande vaststellingen omtrent de actualiteit van haar persoonlijke vrees kan ondermijnen.

In haar verzoekschrift laat verzoekster nog gelden dat *“in concreto de toestand dient onderzocht te worden voor familieleden van rebellen/gijzelnemers in Moskou”* (sic), en dat het *“algemeen geweten (is) dat familieleden van de gijzelnemers in Moskou nooit nog met rust gelaten zullen worden”*, iets wat volgens haar *“gemakkelijk controleerbaar”* is.

De Raad antwoordt dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

De verwijzing van verzoekster naar het “*negatief reisadvies aan Belgen voor wat betreft Dagestan door de Belgische overheid*” doet niet ter zake; een reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift meermaals ingaat op de situatie in Dagestan en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar benadrukt, alsook verwijst naar “*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*” -die niet worden bijgevoegd-, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan in het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de “*Subject Related Briefing: Russische Federatie, Dagestan: Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2013*” dd. 28 februari 2013 stelt de Raad immers vast dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van

herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De ongestaafde bewering in het verzoekschrift dat de situatie tot op heden in Dagestan er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, en haar verwijzing naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" -die evenwel niet worden bijgevoegd-, doet geen afbreuk aan bovenstaande informatie en tonen bijgevolg geenszins aan dat er in haar land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aan de gang is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE